

AŻUROWE OSŁONY DO GRZEJNIKÓW

Nawet początkującemu majsterkowi nie sprawi trudności wykonanie osłon do grzejników, konstrukcja ich bowiem jest prosta i zarazem zapewnia dobrą cyrkulację ogrzanego powietrza.

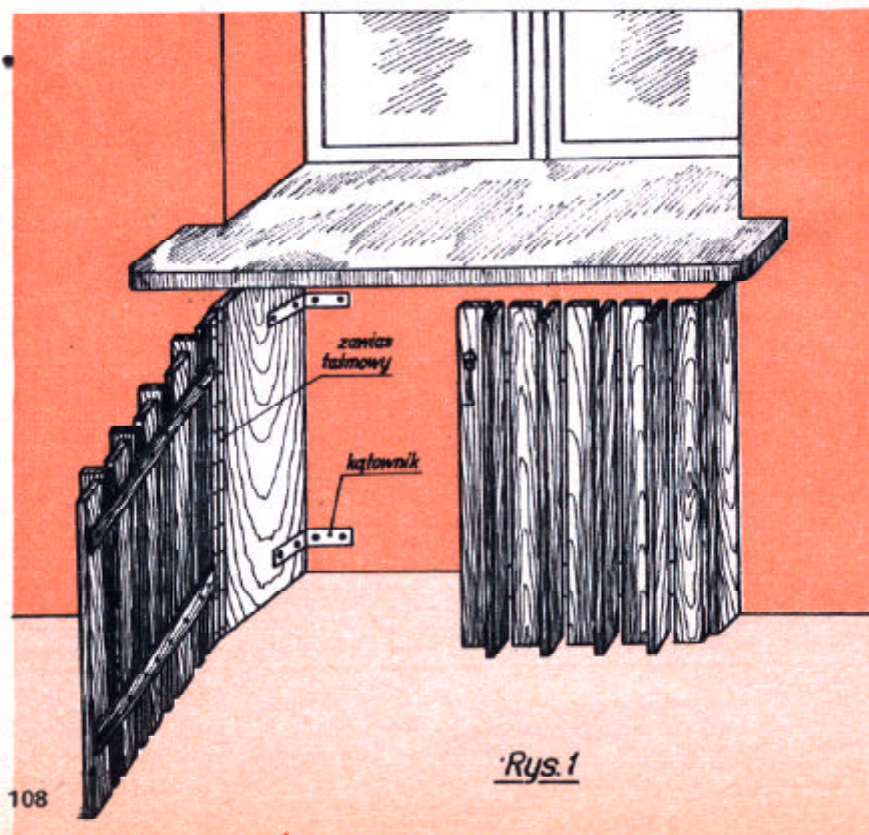
Osłony grzejnikowe chronią kaloryfery i można je łatwo dostosować do każdego typu meblowania i umieścić na nieefektywnych elementach grzewczych. Mają one jeszcze inną niebagatelną zaletę. Zastosowane w domach, gdzie jest młodsze rodzeństwo, skutecznie bronią główkę dziecka przed uderzeniem o metal.

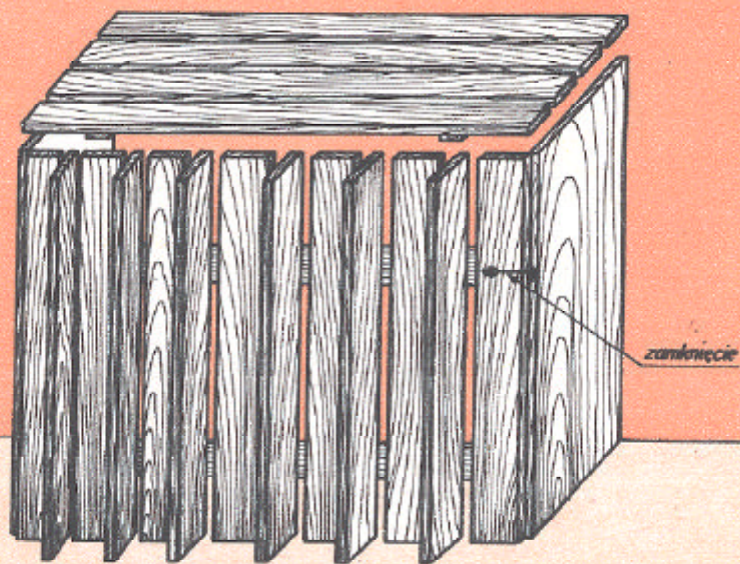
Osłony grzejnikowe mogą być stosowane w dwóch wersjach: jako osłona

żeberek kaloryfera, gdy jest on umieszczony we wnęcie podokiennej (rys. 1) i gdy kaloryfer znajduje się na ścianie (rys. 2).

Na osłony użyjemy sosnowego drewna, możliwie bezszęsnego, prostosłoiściego, dobrze wysuszonego (maks. 15% wilgotności).

Wilgotność drewna ma duży wpływ na jakość sklejenia. Drewno przesuszone wehlania intensywnie wodę z kleju i powoduje zbyt szybkie jego wiązanie. Pociąga to za sobą niedostateczne łączenie sklejonych elementów. Natomiast zbyt wysoka wilgotność drewna powoduje rozcieńczenie nałożonego kleju

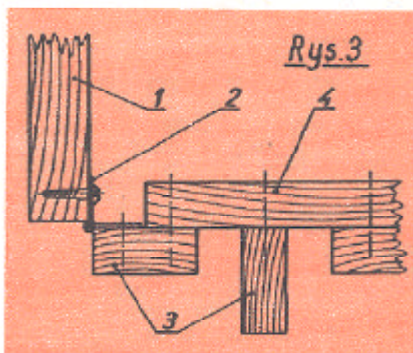
Rys. 2

i osłabienie spoiny klejowej, gdyż taki klej łatwo wnika w głąb drewna.

Proces wiązania kleju uzależniony jest w znacznym stopniu od temperatury otoczenia i samego drewna.

Im cieńsze są spoiny klejowe, tym wyższa jest ich wytrzymałość. Grubość spoiny jest jednak uzależniona od gładkości sklejaných elementów i wywartego na nie ciśnienia. Stopień gładkości powierzchni osiągany różnymi sposobami obróbki drewna jest oczywiście różny. Poszczególne fazy obróbki drewna powodują powstawanie nierówności, zarówno wzdłuż, jak i w poprzek włókien. Najlepsze wyniki osiąga się przy sklejanju powierzchni ręcznie struganych. Niezbędnym warunkiem podczas obróbki drewna przeznaczonego do klejenia jest należyta ostrość narzędzi skrawających i właściwe ich osadzenie.

Sposób łączenia elementów osłon do grzejników przedstawiony został na rys. 3. Boczne ścianki (1) osłon grzejników wykonany z sosnowych desek grubości 20 mm i szerokości odpowiednio dobranej w zależności od miejscowych warunków. Przednia (frontowa) część

Rys. 3

osłony połączona z bocznymi ściankami za pomocą zawiasów taśmowych (2), składa się z listew (3) o przekroju 15×35 mm połączonych razem dwiema listwami poziomymi (4) o przekroju 15×50 mm. Można również przewidzieć przestrzeń na pomieszczenie kamionek nawilżających powietrze w pokoju. W takim wypadku ścianki boczne powinny być odpowiednio szersze.

Wymiary szczebliń półki parapetu (rys. 2) są takie same jak listew pionowych.

Długość poszczególnych elementów należy dostosować do konkretnego grzejnika, do którego chcemy wykonać osłonę ażurową.

Wszystkie listwy i deski poddamy obróbce struganiem najpierw strugiem równiakiem, a następnie przeszlifujemy je papierem ściernym o ziarnistości 6—10 (wg numeracji handlowej). Otwory na wkręty łączące elementy nawiercimy wiertłem dostosowanym do średnicy wkrętów.

Przed montażem, elementy osłon trzeba polakierować. W tym celu wszystkie powierzchnie drewna dwukrotnie pomalujemy lakierem nitro. Układ listew wypełniających (3) jest przemienny, są one montowane prostopadle do listwy łączącej (4) kolejno: płasko i na sztorc, za pomocą kleju wikolu i wkrętów.

Ażurowa półka parapetu (rys. 2) zmontowana jest identycznie jak osłony pionowe z tą tylko różnicą, że wszystkie listwy wypełniające ułożone są płasko względem listew łączących.

Zamocowania bocznych ścianek i parapetu do muru dokonamy za pomocą stalowych kątowników. W zależności od wymiarów grzejnika wybieramy odpowiednie rozwiązanie konstrukcyjne. Osłona otwierana na dwie strony (rys. 1) powinna być stosowana przy większej liczbie żeberek kaloryfera, osłona ażurowa otwierana w jedną stronę (rys. 2) — do mniejszych kaloryferów.

Mgr inż. Jerzy Kostrzewski